Ч. 196. Четвер 20 (7) вересня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Події в Росиї. — З Балкану. — Конституция в Персиї.

Вчера відбуло ся перше по фериях засіданє палати послів. По залагодженю формальностий відчитано інтерпеляциї і внесеня, між иншими: інтерпеляцию пос. Кремпи в справі визискуваня еміґрантів бюрами еміґрацийними і в справі звороту надплаченого податку; — пос. Яворского в справі шкільній; — пос. Брайтера в справі подій в Седльцях. Пос. Брайтер запитував, чи правительство готове вплинути на міністерство справ заграничних, щоби оно в порозуміню з правительствами инших держав запротестувало енерґічно против репресийної системи в Росиї і зірвало дипльоматичні зносини з тою державою, доки правительство російске буде поступати в терористичний спосіб.

Опісля пос. Груби мотивував своє пильне внесенє в справі демонстраций в Опаві. В дискусиї забрав голос міністер справ внутрішних Бінерт і сказав, що правительство і без завізваня розслідить, хто винен і виступить як найостріїше против всіх, що завинили. Бесідник апелював до меншостий народних, щоби уникали всего, що можна би уважати за провокацийну демонстрацию. Внесенє пос. Грубого відкинено остаточно, бо не було потрібних двох третин. За внесенєм голосувало 90, против 64 послів.

Відтак розпочала ся дискусия над пильним внесенєм пос. Гофера в справі відмовленя урльопу хорому воякови Іванови Цверґерови, котрий підчас вправ занедужав на руптуру (пропуклєнє) в пахвині. Лікар Діршіц оглянув недужого лиш поверховно та ще в простакуватий спосіб викричав ся на него. Пос. Гофер розповідав дальше, що коли пішов в сій справі до полковника 4 пп., той казав єму чекати цілу годину, а відтак вислав до него ад'ютанта, котрий приняв єго на коритари недалеко виходків. Небавком по тій візиті Гофера Діршіц викричав ся знову на Цверґера: Я вам покажу крити ся поза плечі послів. Я скрию ся поза плечі міродайних осіб, а тоді я вам покажу!

Пос. Гофер вносив, щоби полковникови і лікареви виточено слідство. Пільність внесеня ухвалено. Пос. Вольф поставив до сего внесеня ще додаткове, щоби полковника, котрий своїм поведенем обидив не лиш пос. Гофера, але й цілу палату, змусити, щоби у відповідній формі перепросив пос. Гофера і палату. Внесенє се також ухвалено.

Пос. Кульп іменем комісиї санітарної здавав звіт о законї в справі реформи аптикарства а відтак перервано наради. — Пос. Вольф в формі запитаня до президента вказував на то, що комісия для реформи виборчої не мала права установляти підкомітет для ревізиї конституциї. Президент відповів на то, що нема ніякої постанови в реґулямінї, котра би єму давала право впливати на хід нарад в комісиї. — Пос. Штайн жалував ся на то, що президент не хоче передати єго внесеня о вилученю Галичини комісиї для реформи виборчої. На то сказав президент, що не може того внесеня передати комісиї для реформи виборчої, але скоро ніхто тому не спротивить ся, то він передасть єго комісиї конституцийній. — Пос. Романчук запротестував против того а президент заявив, що не може внесеня того передати комісиї конституцийній. — При кінци засіданя поставив пос. Пітакко інтерпеляцию до президента міністрів і міністра справ внутрішних в справі подій в Дальмациї, коли „Соколи“ вергали з Загребу. — На тім закінчено засіданє а слідуюче назначено на второк дня 25 с. м.

До „Polit. Korr.“ доносять з Петербурга, що цар видав сими днями два важні укази на поли шкільництва. Один з тих указів зносить дотеперішний заказ удїлюваня науки в приватних школах в неросийскій рідній мові а дру-

---

О чорті.

(З російского — Максима Ґоркого).

В осени, сумній порі вяненя і смерти — тяжко жити.

Сірі дни, плаксиве небо без кінця, темні ночи, понуре вите вихру, осінні тіни, густі, чорні тіни! Все те наводить на чоловіка сумні думки, а в єго души родить ся таємний страх перед житєм, в котрім нема нічо тривкого, всьо вічно зміняє ся: родить ся, живе, вмирає... по що? яка ціль?...

Часом не стає сил бороти ся з натовпом тих думок, що опановують душу пізною осению... і тому кождий, хто хоче швидше пережити їх скорботу, нехай іде їм на стрічу. То одинока дорога, якою чоловік може вийти з хаосу неспокою і сумніву на тверду почву певности себе.

Але то трудна дорога... Веде крізь терне, що до крови рве живе ваше серце і все на тій дорозі жде на вас — чорт. Є се один найліпший із всіх звістних нам чортів, з котрим познакомив нас німецкий поет Ґете.

О тім то чорті розкажу.

* * *

Чорт нудив ся.

Занадто є мудрий на те, щоби все лише сьміяти ся, він знає, що в житю є хвилї, котрі й самому чортови висьміяти годі. Правду кажучи, той наш дорогий чорт нерівно більше є зухвалий, як мудрий і коли придивимо ся єму уважнійше, то покажесь, що він, як і ми, більшу частину свого часу посьвячує дрібницям. Але даймо тому спокій — чейже ми не діти, не будемо псувати найлїпшої нашої забавки, дошукуючись, що там в ві середині.

Раз чорт волочив ся по цвинтари, серед могил в темряві осінної ночи. Нудило ся єму, тому свистав тихо і роздивляючи ся навкруги, шукав розривки. Висвистував стару пісоньку, якої навчив ся від батька, а вігер вторував єму, уносячись з витєм над могилами поміж чорними хрестами. По небі снували ся поволи тяжкі осінні хмари і скроплювали студеними слезами тісні приюти небіщиків. Плачучі дерева лячно скрипіли під ударами вітру, простягаючи до мовчаливих хмар свої нагі галузи. Инколи галузи зачіпали о хрести і тоді на цвинтари роздавались понурі шепти, що викликували у найсьміливійшого дрож...

Чорт свистав і думав:

— Цікава річ, як там небіщикам в таку погоду? Певно вогкість доходить і до них... і хотяй вони з днем смерти забезпечені на все від ревматизму, то однак... мусить бути їм неприємно! Може би викликати котрого з них і побалакати? Все то буде розривка для мене... і для него, думаю... Викличу! Де то тут ховали раз мого знакомого літерата... За житя бувало я відвідував єго... чомуж би не відновити знакомства? Всі люди того званя страшно вередливі — побачимо, чи вдоволяє їх гріб. Але де він?

І сам чорт, котрий, як звістно, знає все, довго блукав ся по цвинтари, заки віднайшов могилу літерата.

— Геп, слухайте! — крикнув, стукаючи нігтями по тяжкім камени, що привалював єго знакомого. — Вставайте!

— Пощо? — глухо роздало ся з під землї.
— Треба...
— Не встану...
— Чому?
— А... ви хто?
— Знаєте мене...
— Цензор?
— Ха, ха, ха! Нї!
— Може жандарм?
— Нї, нї!
— І не критик?
— Я... чорт!
— А... зараз вийду...

Підніс ся камінь з могили, розступила ся земля і показав ся з неї кістяк. Був се найзвичайнійший кістяк, майже такий, на якім студенти вчать ся анатомії. Лише був брудний, не мав дротяних вязань, а в пустих яминах замісць очий блестїло синє фосфорове сьвітло. Виліз з землї, потряс кістьми, щоби скинути прилягаючу до них землю, кости стукнули сухо одна о другу і піднісши череп до гори, глянув своїм синїм, студеним поглядом на темне небо, вкрите хмарами.

— Здорові були! — сказав чорт.

— Не можу — відповів коротко автор. Говорив тихо і таким дивним голосом, начеб дві кости ледви дочутно скрипіли, тручи ся одна о другу.

— Перепрашаю за моє повитанє — сказав вічливо чорт.

гий указ постановляє, що в низших клясах шкіл середних можуть уділяти науки також учительки.

З Петербурга доносять, що кадети, котрим шведске правительство не хотіло позволити на конґрес в Штокгольмі, зібрали ся на нову нараду, на котру прибули також делеґати з провінциї, однак крім в справі відрочення з'їзду не прийшло в нічім до порозуміня.

Як тепер показує ся, то напад на ґенерала Дорошевского в Варшаві був відповідию революціоністів на страчене у варшавскій цитадели Бжезняка і Рудницкого. Замах виконано в хвили, коли ґен. Дорошевский ішов до воєнного суду. Виновники втекли. Чи ґен. Дорошевского дійстно пострілено, чи ні, годі знати, бо після одноі вісти революціоністи зранили легко в ногу лиш візника а ґенерал сам втік, після иншоі зранили ґенерала легко в ногу.

Напад грецко-турецкоі ватаги зложеноі з 200 людий на болгарске село Смилев коло Монастиря в Македониі викликав в Болгариі — як тепер доносять з Софіі — велике роз'ярене. Смилево знищила була підчас ворохобні в 1903 р. турецка артилерия а ледви що в минувшім році відбудовано там доми провізорично. Однак до них вернули лиш жінки і діти, бо мужчини розійшли ся яко мулярі і сокирники на заробітки по сусідних містах. Число убитих подають на 70. Рівночасно доносять, що відділ турецкого войска ограбив болгарске село Ґорно Родево в солуньскім вілєті, де також кількох людий убито на смерть а кількох тяжко покалічено.

З Тегерану доносять під датою 17 с. м.: За призволенем шаха оголошено тут нині розпорядженє датоване з дня 10 вересня о народних зборах. В розпорядженю сказано, що збори народні (парлямент) мають складати ся із 156 членів, з котрих 60 мають бути вибирані з Тегерану, а 96 з провінциі. Вибори мають відбувати ся що 2 роки. Членам народних зборів запоручена ненарушимість. Посли з Тегерану будуть вибирати президента і 2 віцепрезидентів, котрі мають бути що року на ново вибирані. Вибори до парляменту вже розпочали ся.

Новинки.

Львів, дня 19-го вересня 1906.

— **Іменованя.** Президия галицкоі краєвоі дирекциі скарбу іменувала офіцияла рахункового Кароля Лінка, ревідентом рахунковим в IX. клясі ранґи, асистентів рахункових: Володислава Хріста і Володислава Дудка офіциялами рахунковими в X. клясі ранґи, наконець практикантів рахункових: Ґліба Дурбака, Альбіна Березовского і Леопольда Мандля асистентами рахунковими в XI. клясі ранґи.

— **Надзвичайний аванс** на зелізницях. II. Мініcтер зелізниць посунув 296 урядників VIII. ранґи до ранґи VII., іменуючи іх заразом відповідно до дотеперішного іх характеру службового старшими інжинерами будівництва, старшими ревідентами або старшими офіциялами з зачисленєм того аванса взад аж до 1 липня.

— **Відкритє утраквістичних паралельок** в бережаньскій ґімназиі відбуло ся дня 14 с. м. О. шамбелян Соневицкий, гр. кат. катехит відправив рано торжественне богослуженє, по чім ученики, котрі записали ся до паралельок, разом з учителями, маючими обняти науку в тих клясах, зібрали ся в одній із саль заведеня. До зібраних промовив інспектор краєвий п. Левицкий, підносячи, що Рада шкільна краєва по мисли V. уст. зак. краєвого з дня 22 червня 1867 р., увзгляднюючи бажаня родичів, жадаючих, щоби іх сини могли побирати науку декотрих предметів в рускій мові, призволила на отворене рівнорядних кляс I. і II., в котрих науки деяких предметів, а іменно релігіі і рускоі мови, ґеоґрафіі і історіі, математики і історіі натуральноі буде уділяти ся в рускій мові. В дальшій промові п. інспектор Левицкий а по нім директор ґімназиі заохочували молодіж до пильности і згоди з товаришами з иньших кляс заведеня. Відтак розпочала ся правильна наука. До I. кляси утраквістичноі записало ся 48, до II. звиш 50 учеників.

— **Оплата на університетскі бібліотеки.** Міністерство просвіти розпорядило, що слідує: „Почавши від найблизшого зимового півроку, має кождий слухач (слухачка, фреквентант, госпітантка) університету зложити при вписі в квестурі 1 К на університетску бібліотеку, коли єсть австрийским горожанином, а 2 К, коли єсть горожанином чужоі держави. Увільненя від тоі оплати нема“. — Університетскі бібліотеки побирають на купно нових книжок значні державні запомоги (у Відни 60.000 К), а також на ту ціль переходять метрикальні такси, що на віденьскім університеті виносять близько 16.000 К і вписове надзвичайних слухачів і госпітанток (у Відни 5.000 К). Новозаведена оплата принесе на бібліотечні видатки віденьскому університетови около 17 тисяч кор. річно, праскому около 10.000 К, львівскому около 7.000 К, а прочим відповідно до числа слухачів.

— **В Яворові** відбуло ся дня 15-го с. м. торжественне відкритє приватноі рускоі женьскоі семинариі учительскоі в монастири СС. Василиянок. О 8 год. рано відправив о. катихит видїловоі монастирскоі школи I. Головка торжественне богослуженє, а відтак виголосив до кандидаток відповідну промову. Потім в шкільній сали директор і радник Слоневский в присутности запрошених гостий, учителів і кандидаток отворив школу. На рік шкільний 1906/7 принято 26 кандидаток на перший рік науки. Витаючи радо нову руску учительску семинарию, можемо висказати надію, що то заведенє під умілою управою директора рад. Слоневского, досьвідного педаґоґа і звістного приятеля молодіжи, буде успішно розвиватись.

— **З „Висшого музичного Інститута“** подають звістку, що в біжучім шкільнім році науку гри на фортепяні обняли: пані Криницка, Галя Ясеницка, Дария Старосольска і Олена Прокешівна. Науку гри на скрипці обняв п. Адам Должицкий, а коли би — чого надіємо ся — число елевів в найблизшім часі зросло, то дирекция рішила ся зaанґажувати до веденя висшого курсу п-ну Єлисавету Щедровичівну, покінчену консерватористку петербурску і ученицю славно-звістного професора праскоі консерваториі Шевчіка.

— **Огні.** В неділю дня 16-го с. м. вибух грізний огонь в дестилярни горівок Якова Дікмана в Княгинини кольоніі під Станиславовом. Мідяний котел, в котрім варила ся значна скількість спіритусу, розлютував ся і спіритус стікав до печи, а за хвилю й цілий лютринок станув в полумени. Охотнича сторожа пожарна здушила огонь і вирятувала значний запас спіритусу. Властитель дестиляриі і брат его попекли ся тяжко на цілім тілі.— В Олеську згоріло дня 9 с. м. 7 загород господарских і громадский дім.

— **Заведенє для занедбаних хлопців** отворено в неділю в Кракові. В заведеню найшло приміщенє шість хлопців.

— **Удар грому.** З Цельовца доносять: Онодгі підчас бурі ударив грім в батерию телеґрафічну на головнім уряді телеґрафічнім в Віляк (Villach). З тоі причини получене телеґрафічне єсть перерване,

— **Вечерок з танцями** в Самборі устроює „Шкільна Поміч“ дня 2. жовтня се є в четвер в сали Букетиньского. Вступ від особи 2 К, для родини з трех осіб 5 К. Початок о год. 9. Дохід призначений на будову Бурси сьв. Володимира в Самборі, яка має зачати ся з весною слідуючого року. — Виділ має честь запросити отсим П. Т. руску публику місцеву і замісцеву як також пп. академиків до численноі устасти і надіє ся, що П. Т. земляки при сій нагоді хоть в части прийдуть з помочию виділови при розпочатю діла так трудного а заразом пекучого, яким є будова Бурси в Самборі. На сей рік зголосилось 120 учеників а принято лиш 72 з причини браку поміщеня. — *О. М. Ортиньский*, предсідатель. *Т. Біленький*, скарбник.

— То нічо... Але чого ви казали мені вставати?

— Я хотів з вами трохи перейти ся... більше нічо...

— Ага! З приємностию перейду ся трохи... хотяй погода погана.

— Гадаю, не боіте ся простуди?

— Ні, ні, атже я ще за житя простудив ся основно.

— Так, тямлю, ви умирали зовсім застиглі.

— Ну... Ціле житє мені так ревно охолоджували...

Ішли рамя об рамя по вузкій стежці, посеред могил і хрестів; з очий автора падали на землю два синї проміні і осьвічували чортови дорогу. Кропив іх дрібний дощ а вітер перелітав свобідно між нагими ребрами літерата крізь его грудь, в котрій вже не було серця.

— Ідемо до міста? — спитав чорта.

— Щож вас там інтересує?

— Житє, мій пане — відповів отверто автор.

— Ба! Оно має ще для вас вартість?

— Ще би ні!

— Чому?

— Як то сказати? Чоловік мірить всьо якостию своіх змагань... і коли приніс простий камінь з вершка Арарату, камінь буде для него дорогоцінним скарбом...

— Бідачиско! — усьміхнув ся чорт.

— Але й щасливий! — холодно додав автор.

Чорт мовчки здвигнув раменами.

Вийшли вже з цвинтаря і перед ними тягнула ся улиця, два ряди домів, а поміж ними темнота, в котрій нужденні ліхтарні були найліпшим сьвідоцтвом недостачі сьвітла на земли.

— Скажіть — відозвав ся чорт по хвили мовчаня — як вам там у гробі?

— Тепер, коли я до него привик, нічого, дуже спокійно... але з початку, знаєте, було страшно зле. Туман, що забивав віко домовини, вбив мені чогось цьвях в череп. Очевидно, то дрібниця... але все було неприємно. Я, знаєте, готов був думати, що то якийсь злобний жарт... охота зіпсути мені мозок, при помочи котрого я бувало сам часом псував щось людем... Потім явили ся хроби. Они, нехай іх чорти возьмуть, з'їдали мене страшенно поволи...

— Також щось! — сказав чорт. — І не можна іх винувати за се; пересичене жовчию тіло зовсім не смачна страва...

— Богато на мені було тіла! Майже нічо — говорив автор.

— А преці его з'істи є радше немилим обовязком, як приємностию... От приміром видавців хроби іздять скоро і з приємностию.

— Розуміє сь, они мусять бути смачні...

— А осению в гробі вогко? — спитав чорт.

— Вогкаво... але до того можна привикнути... Властиво кажучи, найбільше зі всього непокоять мене всякі дураки, котрі, вештаючись по цвинтари, попадають часом на мою могилу. Не знаю, як довго лежу в земли... так, я сам, як і все навкруги мене недвижиме — понятє о часі недоступне для мене...

— Лежите в земли чотири роки, незабаром вже буде пять — сказав чорт.

— Так? От що... Було на моім гробі за той час трох людий... Роздратовують, прокляті! Один, знаєте, заперечив просто фактови могo єствованя; прийшов, прочитав напись і з пересьвідченем сказав: „Такого не було! Я ніколи такого не читав... але назвище мені знане — за часів моеі молодости чоловік з таким назвищем мав на нашій улици тайну позичкову касу“... Як се вам подобаєсь? А я шістнайцять літ друкував мої твори в найпочитнійших часописях і три окремі виданя появили ся за мого житя...

— По смерти видали вас два рази — додав чорт.

(Конець буде).

— **Про катастрофу на Кавказі**, про котру ми недавно тому доносили, наспіли тепер докладнїйші вісти. Катастрофа стала ся не в наслідок намулового вулькану лиш в наслідок, так сказати би намулового осуга. Сільце Кваредї лежить від полудневої сторони хребта кавказких гір при споді трох гір, що сполучають ся у велику кітлину, в котрій збирає ся вода по дощах, а відтак поволи то випаровує то по части спливає поволи в долину. В послїдних часах була така злива, що цїла кітлина наповнила ся водою. З того боку як село підмокло була земля і нараз урвало ся мов би пів гори і вода, намул, болока та камінє зсунули ся в одній хвили на село і так єго залили і засипали, що не лишило ся з него й слїду. Декотрі люди пробовали ратувати ся і хотїли втїкати, але вода змішана з землею, болотом і намулом здоганяла їх і валила на землю. За кілька мінут засипав той намуловий осуг цїле село, а в нім і 200 людий. Лиш кількох удало ся ще живих витягнути з намулу а при житю остали ся лиш ті, що під ту пору знаходили ся на боках осуга.

— **Вибух 80.000 кільоґрамів мелїніту.** Минувшої недїлї пополудни вдарив грім в магазин пороху у форті Монфокон у Францiї, віддаленім на 10 кільометрів від міста Безансону. Громозвід під ту пору був в направі, отже грім вдарив якраз в ту комору, де було на складі 80.000 кільоґрамів мелініту, творива вибухового подібного до динаміту, але ще сильнїйшого від сего. Вибух був страшенний і наробив довкола величезного спустошеня. Люди в сусїдних місцевостях гадали, що вже сьвіт кінчить ся, бо серед страшенного гуку, котрого причини в першій хвили нїхто не міг зрозуміти і земля і доми трясли ся. Цїлий форт рознесло так, що й слїду з него не остало ся. Казамати, котрих мури були на метр грубі, рознесло зовсім а тисненє воздуха було так велике, що стоячі далеко старі дерева повиривало з корінєм та понищили гостинці і дороги. У форті було під ту пору 25 мужа залоги, з котрих згинуло від вибуху девять; нещасливих рознесло так, що й слїду по них не лишило ся; прочі суть більше або менше тяжко поранені. Між иншими згинула також жінка і донька сторожа форту. Якогось пана, що під ту пору полював недалеко форту і був віддалений від него на 250 метрів, поцїлив величезний камінь в голову і убив на місци. Богато осіб, що підчас вибуху були на проходї, також покалїчило, між ними й директора банку в Безансонї Кантосета. Шкода, якої вибух наробив, виносить півтретя мілїона франків.

Телеґрами.

Відень 19 вересня. Є. Екец. п. Мінїстер др. Дершатта вернув нинї до Відня.

Відень 19 вересня. З Бруку над Муром доносять до часописий, що вчера о 10 год. 2 мін. вечером дало ся там почути землетрясенє в напрямі із заходу на схід, котре тревало 5 секунд.

Краків 19 вересня. Кондуктори північної зелїзницї привезли нинї вість, що межи Яворжном а Щаковою напали незвістні злочинцї на почтовий візок а забрали з него всї посилки.

Лучаньск 19 вересня. В міскім городї кількох людий застрілило комісаря поліції Ґріґорева. Виновники втекли.

Могилїв 19 вересня. В ночи з 15 на 16 с. м. напало 30 замаскованих людий на бюро коронних маєтностий в місті Горки і зрабували 7000 рублів.

Петербург 19 вересня. Пет. Аґ. тел. єсть уповажнена заявити, що розширена за границею чутка о наміреній подорожи царя до Німеччини єсть неправдива. Цар по кількадневнім побуті у Фіньскім заливі верне до Петергофу.

Москва 19 вересня. Вчера відбула ся нарада проводирів союза 30 жовтня і партий мирного відродження при участи гр. Гайдена, Львова, Гучкова і Шипова.

Гельзінґфорс 19 вересня. (П. Аґ.). Цариця з дїтьми вийшла на беріг і побула через дві години в однїй з царских посїлостий на побережу.

Гельзінґфорс 19 вересня. Вчера рано на основі вироку воєнного суду застрілено 17 моряків маринарскої компанії із Свеаборга. З помежи прочих обжалованих засуджено 80 на примусові роботи а 11 увільнено.

Риґа 19 вересня. Наміряно висадити поїзд у воздух, на шинах знайдено кілька бомб. Значне число поліциянів пострілено на улицях.

Париж 19 вересня. Після донесеня тутешних часописий виробляють тепер в державних фабриках оружия мітралєзи для піхоти після нїмецкого взірця. Кожда мітралєза тої системи може дати без перерви 6.300 вистрілів.

Мадрид 19 вересня. Поліция викрила в Вілляфранка склад оружия. Відділ кінноти гонив без успіху в провінції Тарраґона за збройною ватагою зложеною з 15 людий.

Ню-Йорк 19 вересня. В териториї Оклягама впав поїзд зелїзничий до ріки, при чім згинуло звиш 100 людий.

Манїля 19 вересня. Тайфун наробив в Гонконґу величезної шкоди. Згинуло кількасот людий. Анґлїйскі і французскі канонїрки затонули. Туземцї стратили около 100 кораблїв. Шкода виносить кілька мілїонів долярів.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 18 вересня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·50 до 7·75; жито 5·60 до 5·80; овес 6·40 до 6·60; ячмінь пашний 5·50 до ·575; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до варения 8·— до 9·—; вика 5·60 до 6·—; бобик 5·30 до 5·80; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·50 до 55·50; конюшина біла 35·50 до 45·50; конюшина шведска 50·50 до 65·50; тимотка 21·50 до 25·50.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).